

LA TRIBUNA

Contradiccions estructurals

L'endeutament, el desgavell judicial, la relació amb França

JAUME

BARTUMEU
CASSANY

President de Progressistes-SDP

El llarg confinament que vam patir els mesos de març, abril i maig, la posterior sortida al carrer i la lenta i difícil represa de l'activitat econòmica han deixat a la vista les contradiccions estructurals del nostre petit país.

Hem viscut mesos horribles. L'hospital col·lapsat, malalts a dojo i morts. L'economia s'ha enfonsat, la part de la temporada turística que encara es podria salvar depèn de la responsabilitat cívica de cada un de nosaltres, sí, però sobretot de l'estratègia que apliquin els nostres veïns aquests mesos d'agost i setembre.

El centre d'atenció de la crisi sanitària s'ha anat desplaçant aquest estiu a l'economia i de la qüestió econòmica a l'educativa, pensant en el nou curs. Aquest desplaçament està obrint tot tipus d'esquerdes (polítiques, socials, generacionals) fruit de les contradiccions estructurals que covaven a Andorra.

El devessall de comunicació cloroform que aboca setmanalment el govern –i escampen els seus estómacs agraiats– té un objectiu: evitar que s'escoltin veus discordants i que es puguin arribar a difondre anàlisis d'abast general que, plantejant un pla de redreçament, vagin més enllà del calendari de les properes eleccions.

Tenen una gran habilitat per promoure una opinió tan dominant que coacciona la pluralitat de la realitat.

Tanmateix cal mantenir una capacitat d'anàlisi normal del que s'esdevé al nostre entorn, tot i que sovint això es converteixi en un turment, perquè és difícil acceptar l'estupidesa dels homes a voler ensopegar repetidament en la mateixa pedra i no voler aprendre de les lliçons que ens dona la història del nostre país.

Aquesta reflexió valdria per la vida personal, i també en altres àmbits, individuals i col·lectius, però en aquests moments es fa especialment evident en la política i en les responsabilitats institucionals.

És desconcertant veure partits que, des de l'oposició de la passada legislatura, sostenien tesis i reivindicaven drets que, una vegada asseguts al Govern, neguen a l'oposició.

Val a dir que no podem perdre de vista que som un país amb la dimensió d'un barri d'una ciutat gran però que tenim el mandat de ser un estat independent.

Els que fan política i assumeixen els càrrecs institucionals són

una petita part de la ciutadania i no pas la més preparada perquè són molts els que no volen saber res d'aquesta manera de fer política. Cada cop més.

Hem arribat així a la situació en la qual només una minsa part d'entre els que fan política tenen sentit d'estat. La majoria no saben distingir entre manar i governar. El país està a la deriva, sense idees ni projectes, i els que manen l'endeuten de la manera menys transparent i onerosa possible.

Mentrestant, el nostre país té un problema d'imatge d'ell mateix i d'apreciació realista de la seva posició a Europa.

En l'àmbit de les polítiques públiques, la contínua percepció d'inutilitat frena l'acció i ennuvola l'enteniment.

El cap de Govern, el ministre de la Presidència, que mana més que el cap, i els ministre portaveus, Jover i Martínez, estan atrapats en la seva responsabilitat de gestió més indefugible. I és opinió molt compartida que, havent-ho fet prou bé fins a l'inici del desconfinament, ara ja porten setmanes força desencertats, al marge dels generosos aplaudiments de la ràdio i televisió públiques i del digital de la bandera andorrana.

Pel cap baix, als liberals-conservadors se'ls veu desorientats, per no dir desbordats.

Aquesta opinió crítica fa refe-

PEL CAP BAIX, ALS
LIBERALS-CONSERVADORS
SE'LS VEU DESORIENTATS,
PER NO DIR DESBORDATS

rència al capteniment de l'actual govern, que no ha sabut pas distingir-se d'una mala manera de fer que tant havia criticat Jordi Gallardo en el govern de DA de la legislatura anterior.

Hi ha damunt la taula qüestions preocupants: l'endeutament, el desgavell judicial, les relacions amb França, la solvència del sector financer.

No cal ser expert en dret per copsar que alguna cosa no funciona a la Justícia, que la fractura oberta entre els poders de l'Estat està esdevenint lentament un esvoranc, el qual pot comportar greus danys al país i a la ciutadania.

Glaça el cor veure encara moltes persianes abaixades, negocis que sembla que ja no obriran, terrasses de bars i restaurants esperant inútilment clientela, hotels que ja no esperen ningú.

Hi ha pocs indicis que la cosa remunti gaire i s'espera un estiu trist, una tardor depriment i un hivern gelat.

Perquè és ben evident que la pandèmia ha desposseït el relat oficial de DA de la roba d'un crei-

xement amb peus de fang.

Els problemes que ha d'encaixar Andorra els propers mesos són enormes i justificarien un esforç comú de tots els prou limitats recursos econòmics, socials i humans del país. Però no sembla aparèixer cap perspectiva en aquest sentit: tenen majoria al Consell General i no volen escoltar ningú. Estan convençuts que són l'elit del país. Forts a votar el que dictin els entorns d'Esport i Gallardo, però febles en les idees. La premsa, audiovisual i escrita, ha anat plena, aquestes últimes setmanes, d'accions i actuacions que semblen més propaganda que obres de governació, de les contradiccions entre les paraules i els fets i del dubte, que cada vegada se sent més, de qui mana a Govern, Esport o Gallardo.

Observant les escenes i els tons de la crispació al Consell General es veu com es trasllada a l'opinió pública la imatge que els responsables polítics van a la seva i que hi ha més lluites pel poder que autèntic esforç per resoldre els problemes de la gent.

En aquestes circumstàncies, quina esperança es pot mantenir i conrear, més enllà de la disponibilitat per contribuir a bastir una reflexió valenta per repensar radicalment la vida política i institucional del país?

En aquesta tasca d'articulació de propostes pel redreçament i progrés del país estem treballant.